

Συνέντευξη με τον Γιάννη Γιαννακίδη Αντριάς Γεωργίου και Νικόλα Ιωάννου

Ο Γιάννης Γιαννακίδης γεννήθηκε το 1965 και κατάγεται από το Μπέλλα-Παίς της Κερύνειας. Στις 9 Οκτωβρίου του 2013, τον επισκεφθήκαμε στη Σχολή Κωφών. Από την πρώτη στιγμή σχηματίσαμε την εντύπωση πως αντικρίσαμε ένα δυναμικό χαρακτήρα με πολλή αγάπη για τη ζωγραφική. Όταν ξεκίνησε η συζήτηση, συστήθηκε ως εξής:

Όταν ήμουν μικρός περίπου 3-5 χρονών, έχασα την ακοή μου, λόγω μηνιγγίτιδας. Μετά φοίτησα στη Σχολή Κωφών στο Γερόλακκο τότε, όπου με βοήθησαν πολύ και έμαθα πάρα πολλά πράγματα. Οι δάσκαλοι εκεί με βοήθησαν πάρα πολύ. Μετά, όταν περίπου ήμουν 8 χρονών άρχισα να ζωγραφίζω, διότι ο πατέρας μου είναι και αυτός ζωγράφος, ερασιτέχνης.

Μεγάλωσε σε μια οικογένεια η οποία αποδέχθηκε την κώφωσή του, σε αντίθεση με σήματα όπου, σύμφωνα με τον ίδιο, οι οικογένειες έχουν περισσότερα ζητήματα να σκεφτούν.

Παλιά οι γονείς αποδεχόταν πιο εύκολα τέτοια θέματα. Τώρα φυσικά η τεχνολογία έχει προοδεύσει, οι γονείς ανησυχούν, επιλέγουν και είναι μεταξύ να κάνουν κοχλιακό εμφύτευμα ή όχι, να βάλουν ακουστικά κ.ά. Η τεχνολογία προοδεύει και προσθέτει περισσότερες ανησυχίες στους γονείς. Παλιά δεν υπήρχε οποιαδήποτε ανησυχία, δεν υπήρχε άλλη λύση, δεν υπήρχε τεχνολογία, δεν υπήρχαν επιλογές. Μετά που αναπτύχθηκε η τεχνολογία προστέθηκαν περισσότερες ανησυχίες στους γονείς. Στους δικούς μου γονείς δεν υπήρχαν διλλήματα ή επιλογές. Ούτε παράπονα ούτε στιδήποτε. Ήταν σαν κάτι το φυσικό.

Όταν ήταν μαθητής στη Σχολή Κωφών, οι καθηγητές εκεί αναγνώρισαν το ταλέντο του στη ζωγραφική και τον συμβούλεψαν να παρακολουθήσει μαθήματα Τέχνης.

Η ζωή μου στη Σχολή Κωφών στη Μακεδονίτισσα συνέχισε πολύ καλά αφού είχα αρκετά καλούς δασκάλους που με βοήθησαν στα μαθήματά μου. Εγώ όμως είχα αναπτύξει μια ιδιαίτερη αγάπη στη ζωγραφική. Αυτό το κατάλαβε ο καθηγητής μου της Τέχνης, ο κ. Αριστείδης Αναστασιάδης, όπου και με ώθησε να φοιτήσω για δύο χρόνια στη Σχολή Καλών Τεχνών με το δάσκαλο τον κ. Ανδρέα Χαραλάμπους. Εκεί επίσης καταπιάστηκα και αγάπησα και το Τεχνικό Σχέδιο, όπου και διδάχθηκα από το γνωστό αρχιτέκτονα και καθηγητή κ. Ανδρέα Κωνσταντίνου.

Βασικά το κίνητρό μου ήταν και οι δύο αυτοί καθηγητές που με βοήθησαν να αγαπήσω τη Τέχνη και οι οποίοι με συμβούλεψαν ότι θα ήταν καλό να παρακολουθήσω μαθήματα.

Όταν έπρεπε να αποφασίσει με τι θα ασχοληθεί στο μέλλον, βρέθηκε σε δίλλημα. Ήθελε είτε να γίνει επαγγελματίας ποδοσφαιριστής, είτε να ασχοληθεί επαγγελματικά με τη ζωγραφική.

Αγαπώ πάρα πολύ το ποδόσφαιρο. Ήμουν μεταξύ του ποδοσφαίρου και της τέχνης. Ήταν σε ζυγαριά αυτά τα δύο: ποδόσφαιρο ή τέχνη. Η μητέρα μου, μού έλεγε να αφήσω το ποδόσφαιρο, αλλά για μένα ήταν και τα δύο το ίδιο.

Μετά από προτροπή των καθηγητών του από τη Σχολή Κωφών και της μητέρας του, αποφάσισε να δώσει εξετάσεις στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών στην Αθήνα.

Αυτός ο καθηγητής της Τέχνης της Σχολής Κωφών με βοήθησε και σαν να με πίεσε να πάω να σπουδάσω. Εγώ δεν πίστευα ότι μπορούσα, αλλά αυτός πίστευε σε μένα και εγώ γι' αυτό έδωσα εξετάσεις. Δεν το πίστευα. Κατάφερα και πέρασα. Έτσι ξεκίνησα τις σπουδές μου στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθηνών. Όμως η μητέρα μου, μού είχε πει ότι στο μέλλον θα έχεις δουλειά αν ακολουθήσεις αυτό το πράγμα και εγώ είπα εντάξει, θα ήταν καλό να προχωρήσω.

Κατά τη διάρκεια των σπουδών του στην Αθήνα δεν αντιμετώπισε προκατάληψη και ρατσισμό από τους συμφοιτητές του λόγω της κώφωσης.

Όλοι όταν με έβλεπαν καταλάβαιναν πως είμαι κωφός, σαν να ήθελαν να με βοηθήσουν, δεν υπήρχε προκατάληψη απέναντί μου. Δεν υπήρχε καμία προκατάληψη απέναντί μου, ούτε να με σπρώχνουν να φύγω μακριά τους. Για παράδειγμα, πάντα με ενημέρωναν, μου χτυπούσαν στον ώμο μου και μου έλεγαν πως «η ώρα 2 θυμάσαι πως έχουμε σεμινάριο να πάμε». Για μένα ήμουν τόσο τυχερός.

Ο πατέρας του αποτέλεσε το στήριγμά του κατά την διάρκεια των σπουδών του.

Ο πατέρας μου με βοήθησε πάρα πολύ με τα μαθήματα, με τις σημειώσεις. Τα παραδείγματα που μου έδινε συνέχεια, με βοηθούσαν πάρα πολύ στο διάβασμα. Τα καταλάβαινα πάρα πολύ, που σε κάποια φάση και μετά μπορούσα να προχωρήσω μόνος μου. Διάβαζα, σύγκρινα με όσα μου έλεγε ο πατέρας μου. Δεν διάβαζα πολύ τα βιβλία. Ήξερα να ξεχωρίζω ποια είναι τα σημαντικά, να διαλέγω διάφορα, να προσπαθώ και έτσι είχα περάσει όλα μου τα μαθήματα. Θυμούμαι πάντα ότι ο πατέρας μου με βοηθούσε.

Έτσι, ο Γιάννης Γιαννακίδης πήρε το πτυχίο και είναι πλέον σήμερα ένας επαγγελματίας ζωγράφος. Όταν επέστρεψε πίσω στην Κύπρο εργάστηκε αρχικά στις Τεχνικές Υπηρεσίες του Υπουργείου Παιδείας και μετά διορίστηκε καθηγητής Τέχνης στη Σχολή Κωφών και Σχολή Τυφλών.

Όταν επέστρεψα πίσω στην Κύπρο έκανα αίτηση, όπως έκαναν όλοι όσοι ήθελαν να δουλέψουν ως εκπαιδευτικοί στην Εκπαιδευτική Υπηρεσία. Ως εκείνη τη

στιγμή δούλευα μόνος μου, ως ζωγράφος. Για 1 χρόνο ζωγράφιζα, έκανα ατομική έκθεση ,δούλευα μόνος μου και μετά από δύο χρόνια ξαφνικά διορίστηκα και ήρθα στη Σχολή Κωφών ως καθηγητής Τέχνης.

Όταν δούλευε στις Τεχνικές Υπηρεσίες αντιμετώπισε προκατάληψη λόγω του αντικειμένου των σπουδών του. Οι σπουδές του αφορούσαν στο ελεύθερο σχέδιο, ενώ η δουλειά στις Τεχνικές Υπηρεσίες απαιτούσε γνώσεις αρχιτεκτονικού σχεδίου. Όμως ο κ. Γιαννακίδης κατείχε τις γνώσεις αυτές από τη Σχολή Κωφών.

Όλοι διερωτούνταν πώς βρέθηκα εδώ, τι σπούδασα. Εγώ τους είπα πως τέλειωσα στην Καλών Τεχνών .Στις τεχνικές υπηρεσίες έκαναν αρχιτεκτονικό σχέδιο. Εγώ ήμουν σχεδιαστής. Εντάξει, ήταν πιο πάνω οι αρχιτέκτονες και εγώ ήμουν από κάτω. Μου έδιναν ένα πρόχειρο σχέδιο και εγώ απλά έπρεπε να το μεταφέρω στο χαρτί, με γραμμές, να κάνω το σχέδιο στο χαρτί. Την κάτοψη, την πρόσοψη, σε κλίμακες και κανένας δεν πίστευε ότι μπορούσα εγώ να ανταπεξέλθω. Με ρώτησαν πως κατάφερα να είμαι σχεδιαστής. Εγώ απλά τους απαντούσα ότι μάθαινα για 2 χρόνια αρχιτεκτονικό σχέδιο από τη Σχολή Κωφών, ενώ είχα τελειώσει την Καλών Τεχνών, γι' αυτό μπορούσα να δουλέψω στις Τεχνικές Υπηρεσίες. Κανένας δεν πίστευε ότι θα μπορούσα να ανταπεξέλθω εκεί.

Η ζωγραφική αποτελεί γι' αυτόν ένα αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής του. Όταν ζωγραφίζει εμπνέεται από τα χρώματα και τη φύση.

Εγώ όταν ζωγραφίζω νιώθω πολύ ωραία πρώτα απ' όλα. Κάθε μέρα βλέπω, παρατηρώ τα χρώματα, το πώς με βοηθούν τα χρώματα που υπάρχουν τριγύρω μου να εκφραστώ, νιώθω αγάπη όταν ασχολούμαι με τη ζωγραφική, όταν βλέπω τη φύση και αυτή μου δίνει δύναμη να ζωγραφίζω. Όταν βλέπω τα χρώματα νιώθω πάρα πολύ ωραία. Νιώθω χαρούμενος, νιώθω χαρά όταν βλέπω τα χρώματα και τη φύση και εγώ θέλω να το εκφράσω πάνω στο χαρτί.

Ένα χρόνο μετά την επιστροφή του στην Κύπρο παντρεύτηκε τη γυναίκα του, η οποία είναι και εκείνη κωφή και την γνώρισε στη Σχολή Κωφών. Μέσα από αυτό τον γάμο έχει αποκτήσει δύο παιδιά, μια κόρη και ένα γιο.

Πιστεύει πως δεν υπάρχουν προβλήματα στους γάμους μεταξύ κωφών και ακουόντων, εφόσον υπάρχει αγάπη.

Το πώς ερωτεύεται ο κάθε άνθρωπος και αν μπορεί να συμβιώσει, αν δέχονται τον τρόπο να αναπτύξουν την επικοινωνία μεταξύ τους, υπάρχει αγάπη μεταξύ τους, υπάρχει επικοινωνία, υπάρχει αποδοχή. Αν ναι, δεν έχω απολύτως κανένα πρόβλημα να είναι μαζί.

Παρόλα αυτά πιστεύει πως η επικοινωνία μεταξύ του ζευγαριού παίζει σημαντικό ρόλο.

Υπάρχει τεράστια διαφορά στην επικοινωνία μεταξύ του ακούοντα και του κωφού. Για παράδειγμα ο ακούοντας θα μιλά στο τηλέφωνο, θα επικοινωνεί, θα βλέπει τηλεόραση, θα παρακολουθεί. Από την άλλη όμως ο κωφός θα τον ρωτά συνέχεια «τι λέει αυτός, ποιος ήταν στο τηλέφωνο, τι είπατε, τι δεν είπατε». Στην περίπτωση που είναι κωφός με κωφό, τότε υπάρχει αυτό το «εντάξει μη μου πεις». Αμέσως μπορούν να επικοινωνήσουν σε ένα άλλο επίπεδο. Υπάρχει η ίδια κουλτούρα, θα συμφωνήσουμε τι θα δούμε στην τηλεόραση, θα συμφωνήσουμε ότι μπορεί να χρειαστούμε και διερμηνέα, η ώρα 6 να κάτσουν να παρακολουθήσουν το δελτίο με τη νοηματική. Μετά να κάτσουμε μαζί στο computer να επικοινωνήσουμε μαζί με άλλους κωφούς μέσω του Skype, να πούμε τα νέα μας, να γνωριστούμε μεταξύ μας, επειδή ανήκουμε στην ίδια κοινωνία. Υπάρχουν πάρα πολλά θέματα τα οποία πρέπει να ληφθούν υπόψη. Για παράδειγμα: Πώς μπορεί να νιώθει ένας κωφός όταν ζει με έναν ακούοντα; Να υπάρχει καχυποψία; Δεν θα υπάρχει καχυποψία; Κατά πόσο ένας κωφός μπορεί να αντιμετωπίσει τον τρόπο ζωής των ακουόντων και να μην τον ενοχλήσει.

Η κώφωση όμως δεν αποτέλεσε ποτέ εμπόδιο στην προσωπική του ζωή, αφού ο ίδιος αποδέχτηκε τον εαυτό του όπως είναι.

Δεν μπορώ να αλλάξω, έχω αποδεχτεί τον εαυτό μου. Εάν αλλάξω, μπορεί να τρελαθώ, θα αλλάξει το μυαλό μου, θα τρελαθώ, δεν θέλω να κάνω καμία εγχείρηση, συνήθισα έτσι τον εαυτό μου, προτιμώ να μείνω έτσι όπως είμαι. Για παράδειγμα, την πρώτη φορά που ήρθα στη Σχολή Κωφών φορούσα ακουστικά. Εκεί άκουα μόνο θορύβους, τους χτύπους, τους δυνατούς ήχους και δεν αναγνώριζα τι ήταν αυτοί. Αποφάσισα να βγάλω το ακουστικό. Τώρα είμαι πιο ήσυχος, πιο ήρεμος. Βέβαια μπορώ να βάλω ακουστικά, αλλά πάλι θα άκουα όπως άκουα, διάφορους ήχους που έρχονταν από το πουθενά, χωρίς να καταλαβαίνω τι είναι. Τότε δεν χρειάζεται να τα βάλω. Καλύτερα στην ησυχία μου, έχω τα μάτια μου και βλέπω.

Συνδικαλιζόταν στο κίνημα των Κωφών για 20 χρόνια. Μέσα σε αυτό το διάστημα ήταν πρόεδρος της Παγκύπριας Οργάνωσης Κωφών για δύο χρόνια και έπειτα ήταν πρόεδρος της Ομοσπονδίας Κωφών Κύπρου για επτά χρόνια. Όταν ήταν πρόεδρος της Ομοσπονδίας Κωφών Κύπρου είχε θέσει στόχους.

Στόχος μου ήταν η αναγνώριση της Νοηματικής Γλώσσας και το απολυτήριο της Σχολής Κωφών να γίνει ισότιμο με το απολυτήριο των άλλων σχολείων. Οι κωφοί να δουλεύουν στις διάφορες κοινωνικές υπηρεσίες. Εκείνο με το ποσοστό πρόσληψης αναπήρων ατόμων, το 10%.

Τώρα έχει αποχωρήσει από την οργάνωση των Κωφών γιατί κουράστηκε λόγω της μακρόχρονης ενασχόλησής του. Αποφάσισε να ασχοληθεί αποκλειστικά με τη ζωγραφική.

Ως μαθητής της Σχολής Κωφών και τώρα ως καθηγητής Τέχνης εκεί, μας περιέγραψε την εξελικτική πορεία της Κυπριακής Νοηματικής Γλώσσας, όπως την βίωσε ο ίδιος.

Παλιά, πολύ παλιά, ήταν μόνο ο προφορικός λόγος. Δεν μπορούσες να χρησιμοποιήσεις καθόλου τα χέρια σου στην επικοινωνία. Μόνο τον προφορικό λόγο. Σιγά-σιγά κάποιοι δάσκαλοι πήγαν στο εξωτερικό. Επίσης το 1969 κάποιοι κωφοί ποδοσφαιριστές είχαν πάει στη Γιουγκοσλαβία να συμμετέχουν σε κάποιους Ολυμπιακούς Αγώνες, στην Ολυμπιάδα των Κωφών. Εκεί είδαν ότι έκαναν χρήση της νοηματικής [...] Σιγά-σιγά αρχίζαμε να μαθαίνουμε τη νοηματική.

Μετά από την επίσημη αναγνώριση της Κυπριακής Νοηματικής Γλώσσας από τη Βουλή το 2006, ο Γιαννακίδης αποτέλεσε μέλος της καταγραφής της.

Η βουλή είχε αποφασίσει με συνεργασία τη Σχολή Κωφών, την Ομοσπονδία Κωφών και το Υπουργείο Παιδείας να συνεργαστούν για την καταγραφή της Κυπριακής Νοηματικής Γλώσσας. Το Υπουργείο Παιδείας είχε διαλέξει τρεις ομάδες, αναλόγως επαρχίας, Λευκωσίας, Λάρνακας και Λεμεσού, ομάδες εργασίας κωφών, έτσι ονομάζονταν, για την καταγραφή της Νοηματικής Γλώσσας και σ' αυτήν συμμετείχαν μόνο κωφοί, οι οποίοι θα διάλεγαν λέξεις για να καταγράψουν τη Νοηματική. Δουλέψαμε για 3 χρόνια. Εγώ ως μέλος αυτής της επιστημονικής ομάδας εργασίας, ποια ήταν η δουλειά μου; Συζητούσαμε, κάναμε κάποιες συνεδρίες και αποφασίσαμε ποιες λέξεις να εντάξουμε, συζητούσαμε πώς θα δουλέψουμε ως κωφοί για την καταγραφή αυτής της γλώσσας. Είχαμε καλέσει από την Ελλάδα ένα επιστημονικό συνεργάτη, ο οποίος θα μας βοηθούσε για το πώς θα φτιάξουμε το λεξιλόγιο.

Νιώθει περήφανος για τη συμμετοχή του στην καταγραφή της Κυπριακής Νοηματικής Γλώσσας.

Νιώθω πολύ περήφανος για τη συμμετοχή μου σε αυτή την ομάδα, επειδή βοηθήσαμε και συμβάλαμε στην ανάπτυξη και στην επικοινωνία μεταξύ των κωφών και φυσικά μεταξύ των ακούοντων και των κωφών. Θα είναι χρήσιμο εργαλείο για τους ακούοντες να μάθουν κάποιο λεξιλόγιο. Είναι πολύ σημαντικό για την επικοινωνία της κοινότητάς μας, για να αρχίσει να λειτουργεί αυτή η επικοινωνία. Για παράδειγμα με αυτό το λεξιλόγιο να υπάρχει πρόοδος και καθιέρωση της Νοηματικής Γλώσσας και με αυτό τον τρόπο να αναπτύσσεται η επικοινωνία μεταξύ της.

Ο Γιάννης Γιαννακίδης ήταν υποψήφιος στις βουλευτικές εκλογές το 2006 και το 2011 με το Κίνημα των Οικολόγων και Περιβαλλοντιστών. Συγκεκριμένα ο λόγος που έβαλε υποψηφιότητα ήταν για να κερδίσει μια έδρα στη βουλή, ώστε να πιέσει τις πολιτικές δυνάμεις για θέματα που αφορούν στην πρόσβαση στα ΜΜΕ και στις δημόσιες υπηρεσίες, καθώς και για την εργοδότηση των κωφών ατόμων.

Πρέπει να προσπαθήσουμε να τους πιέσουμε, να γίνει αγώνας να καταλάβουν τι θέλουμε. Κάποιες δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε είναι π.χ. στην τηλεόραση δεν υπάρχουν υπότιτλοι στις ελληνικές σειρές, στις κυπριακές σειρές, στα αθλητικά, στις ειδήσεις. Το δελτίο ειδήσεων που είναι η ώρα 6 [στη νοηματική] είναι καλό, αλλά δυστυχώς είναι πολύ σύντομο. Από την άλλη θα θέλαμε να βλέπουμε και τα κεντρικά δελτία ειδήσεων, ή τουλάχιστο να είχαν υποτίτλους, αφού έχουμε κι εμείς πρόσβαση στα δελτία αυτά, αφού εκεί γίνεται εκτενής αναφορά στα γεγονότα. Είναι άδικο! Στην Ευρώπη, στις ευρωπαϊκές χώρες, υπάρχει αυτό, ή νοηματική γλώσσα ή υπότιτλοι. Μπορεί να γίνει για μια ώρα δελτίο εκεί. Δηλαδή δίνεται η ευκαιρία στα άτομα με απώλεια ακοής να ενημερωθούν. Στην Κύπρο υπάρχει μεγάλη αδιαφορία, από το κράτος, από τη βουλή, από το ημικρατικό κανάλι, υπάρχει αδιαφορία παντού στο θέμα των Κωφών δυστυχώς. Όμως πρέπει να αγωνιστούμε πολύ για αυτό για να τα καταφέρουμε.

Σημειώνει επίσης ότι υπάρχει πρόβλημα επικοινωνίας στις δημόσιες υπηρεσίες αφού δεν υπάρχει δυνατότητα για επικοινωνία μέσω της νοηματικής.

Οι διάφοροι υπάλληλοι στις δημόσιες υπηρεσίες δεν μπορούν να επικοινωνήσουν με τους κωφούς. Δεν μπορούν να το κάνουν αυτό. Και γι' αυτό πρέπει όλοι να πάνε να μάθουν νοηματική. Όχι με πίεση, δεν είναι υποχρεωτικό, δεν είναι θέμα υποχρέωσης. Κάποιες απ' αυτές τις υπηρεσίες θα ήταν καλό να μαθαίνουν τη Νοηματική Γλώσσα και να μπορέσουν έτσι να επικοινωνήσουν πιο εύκολα με τους κωφούς, οι οποίοι απευθύνονται στις διάφορες υπηρεσίες.

Όσον αφορά στην εργοδότηση των Κωφών ατόμων στις διάφορες υπηρεσίες, ο κ. Γιαννακίδης δηλώνει πως βιώνουν τον αποκλεισμό και απορρίπτονται λόγω της κώφωσης.

Πολλές φορές αν και καταφέρνουμε να πάμε σε συνέντευξη για μια δουλειά μόλις διαπιστωθεί η αναπηρία μας, οι υπεύθυνοι αλλάζουν χίλια χρώματα και τελικά μας απορρίπτουν. Οι περισσότεροι εργοδότες ως δικαιολογία αναφέρουν ότι δεν μπορούμε να απαντήσουμε τηλέφωνα. Υπάρχουν όμως χίλια άλλα τμήματα που μπορεί ένα κωφό άτομο να εργαστεί. Αν υπάρχει σωστή ενημέρωση και ο κατάλληλος διερμηνέας όλα τα προβλήματα λύνονται. Πρέπει το κράτος να μας στηρίζει, ειδικά σε αυτόν τον τομέα, αφού αυτομάτως αν δουλεύουμε αλλάζει και η ψυχολογία μας. Στην Κύπρο δυστυχώς δεν το έχουν καταλάβει ακόμα.

Ο κ. Γιαννακίδης υποστηρίζει πως υπάρχει ακόμη προκατάληψη για τα άτομα με αναπηρία.

Βλέπω ότι ίσως υπάρχει ακόμα προκατάληψη. Υπάρχει ακόμα και δεν προστατεύουν, δεν μπορούν να φροντίσουν θέματα των κωφών. Στις άλλες χώρες δεν υπάρχει προκατάληψη, υπάρχει επικοινωνία, ο σεβασμός, η αποδοχή. Στην Κύπρο θέλουμε ακόμα πολλή δουλειά.

Τάσσεται επίσης ενάντια στην φιλανθρωπία και κυρίως στο θεσμό του Ραδιομαραθωνίου.

Δεν συμφωνώ μ' αυτό το θεσμό. Έπρεπε η κυβέρνηση να δώσει τα λεφτά, όχι τα φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Όταν ήμουν μέλος στην οργάνωση ήμασταν αντίθετοι σ' αυτό το θεσμό, γιατί χρησιμοποιούσαν πάντα την έκφραση «κρίμα» ή έδειχναν τον οίκτο. Και εμείς είμαστε αποφασισμένοι. Ούτε τον οίκτο τους θέλουμε, ούτε κρίμα είμαστε. Όλοι έχουμε δικαιώματα, όλοι κάτι χρειαζόμαστε, όλοι κάτι θέλουμε αλλά όχι μ' αυτόν τον τρόπο. Όχι μέσω της φιλανθρωπίας αλλά αυτός που πρέπει να το παρέχει είναι το κράτος.

Η συνομιλία μας με τον Γιάννη Γιαννακίδη μας άφησε θετικές εντυπώσεις, καθώς και αισιόδοξα μηνύματα. Η επαφή που είχαμε με τα έργα τέχνης του μας έκανε να εκτιμήσουμε περισσότερο την Εικαστική Τέχνη ως ένα τρόπο έκφρασης των συναισθημάτων. Για αυτό το λόγο του ευχόμαστε να συνεχίσει να εμπνέεται από τη φύση και από τα χρώματα και να προσφέρει στον πολιτισμό αξιόλογα έργα.